

**ORA
LEGE
LABORA
REGE TE IPSUM
IN COMMUNITATE**

MONTSERRAT | MONESTIR | MIL·LENARI

Via Crucis

Camí de la Creu, això és el que vol dir l'expressió llatina Via Crucis.

Camí de Jesús portant la Creu, la seva Creu.

Camí de Jesús des del pretori, residència oficial del governador romà, al Gòlgota, que vol dir Lloc de la Calavera, Calvari, un turonet fora de les muralles de Jerusalem on eren ajusticiats els condemnats a morir crucificats.

Camí nostre, contemplant el de Jesús, acompanyant-lo, portant les nostres creus, sempre petites, en comunió amb tantes i tantes persones la vida de les quals és una Creu.

* Després de l'anunci de cada estació i de la resposta clàssica de l'assemblea –Us adorem, Senyor, i us beneïm, perquè amb la vostra Creu heu redimit el món– se'ns proclama una frase que descriu o ens suggereix fàcilment l'escena que meditem. Són frases dels evangelis però també, a vegades, del profeta Isaïes o d'algun salm; en una ocasió és extreta de la famosa seqüència Stabat Mater.

* A continuació se'ns proposa una llarga meditació, d'una banda descriptiva de l'escena corresponent però també, i sobretot, aplicant-la a nosaltres mateixos i al món que ens envolta. No es tracta de contemplar els passatges de la passió com si estiguéssim a la platea d'un teatre sinó de viure'ls des de dins, posats també nosaltres a l'escenari i identificant-nos amb cada personatge.

* Finalment cada estació es clou amb una pregària, adreçada sempre a Jesús, el Senyor. A Ell li demanem que allò contemplat esdevingui realitat en cadascú de nosaltres, enmig del nostre món. Volgudament, en cada oració, s'insisteix en el caràcter individual i col·lectiu del desig manifestat. Sí, ho demanem per a tots, per a tothom, però sense evadir-nos mai del propi jo que lliurement em poso en seguiment de Jesús.

* Un breu cant, ben adaptat a cada escena meditada, posa fi a cada estació.

A partir d'algunes idees i d'alguns textos aquest Via Crucis va ser redactat de cap i de nou al monestir de Sant Miquel de Cuixà per a fer-lo a la catedral de Perpinyà el dimecres sant del 2002. Redactat, doncs, per un nostre monjo, és ben apropiat per fer-lo també en aquest any en què celebrem els mil anys de la nostra comunitat.

Primera estació: Jesús és condemnat a mort

Després de l'anunci de cada estació, es diu: Us adorem, Senyor, i us beneïm, perquè amb la vostra Creu heu redimit el món.

L1/ *Fora, fora! Crucifica'l! Llavors els va lliurar Jesús perquè fos crucificat (Jn 19,15-16)*

L2/ Per què? Si havia passat pel món fent el bé. Si ell és l'autor de la vida...

Els crits que fa ben poc l'aclamaven com a rei i fill de David, ara esdevenen crits de condemna, petició exigent de crucifixió, de mort; heus ací la incoherència del poble quan és manipulat –en aquell temps i també en el nostre– per interessos polítics i falsament religiosos. Precisament Jesús va a la mort perquè la seva vida sempre ha estat coherent amb la missió que ha rebut del Pare.

Sí, Jesús és innocent. Fins i tot Pilat se n'ha adonat; sap que els grans sacerdots l'han lliurat per enveja, però és covard i no comprèn que la reialesa, qualsevol mena d'autoritat, pugui anar revestida de pobresa i d'humilitat.

Avui, quants condemnats a mort, fora de nosaltres i dins de nosaltres mateixos: quan menyspreem un altre que considerem inferior, quan fem massa aviat els nostres judicis i condemnem persones, quan amb massa facilitat ens sentim nets de culpa!

L3/ *Jesús, Senyor, també jo, amb la meva passivitat i amb la meva manca d'amor, a vegades amb la meva covardia, continuo condemnant-vos. Deslliureu-me, deslliureu-nos, de ser portadors de mort. Que al meu pas, que al nostre pas, floreixi sempre la vida.*

Segona estació: Jesús porta la creu a coll

6

L1/ *I portant-se ell mateix la creu, sortí cap al lloc anomenat de la Calavera (Jn 19,17)*

L2/ Jesús, el Crist, Déu esdevingut Paraula, calla, s'empassa la condemna i es carrega, perquè estima, l'instrument del seu martiri: la creu. No és pas només a partir d'ara que la porta, la creu; és ja des de Betlem que la va portant progressivament: la creu de la pobresa, de la persecució, de la incomprensió, de l'enveja, del fanatisme, de l'abandó. I ara, simbolitzant-les totes, la creu del suplici. No n'ha rebutjat cap i tampoc no rebutjarà aquesta. Se la carrega i l'abraça, se la fa seva com seves es fa les nostres infidelitats i les nostres baixeses, perquè ens estima.

El deixeble ha de seguir el mestre, trepitjar per on ell ha trepitjat. Estem decidits, nosaltres, a seguir Jesús? Sí, és clar, ho estem; però sovint volem seguir-lo sense la creu, és a dir, sense l'amor fins a les darreres conseqüències. Per això Jesús ens urgeix a fer com ell ha fet: "Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui cada dia la seva creu i m'acompanyi". No, no penso en grans creus, que les nostres sempre són petites en comparació a la de Jesús. Però sí que penso en tants pares i mares que s'esforcen amb joia a portar endavant la seva família, en tantes persones que dediquen temps a ajudar, a promoure, a servir... Quan la creu és portada per amor i amb amor, units doncs a Jesús, es porta d'una altra manera: el sofriment esdevé fecund.

L3/ *Jesús, Senyor, que sàpiga, que sapiguem tots, portar la creu indefugible, les nostres petites creus de cada dia, juntament amb Vós; ajudeu-nos a continuar en la nostra pròpia carn allò que encara falta als vostres sofriments en bé del vostre cos que és l'Església.*

Tercera estació: Jesús cau per primera vegada

L1/ *Les culpes em cobreixen el cap, són una càrrega pesada que em doblega (Salm 37,5)*

L2/ Jesús només podia caure sota el pes de la creu, camí del Calvari. Al desert i a Getsemaní va vèncer totes les temptacions i totes les possibles caigudes. Però la seva humanitat, com la nostra –ell que es féu en tot com nosaltres llevat del pecat–, era feble, sotmesa al cansament, a la debilitat, i el seu cos experimenta la derrota de la caiguda com ben aviat experimentarà, als ulls dels homes, la derrota de la mort. Però amb la força que li ve de dalt Jesús s'aixecarà i continuarà el camí cap al lliurament absolut, sense reservar-se res per a ell mateix. I amb ell, també nosaltres podem aixecar-nos sempre que caiem en el cos o en l'esperit.

L3/ *Jesús, Senyor, que jo us senti present, que les nostres famílies, les nostres comunitats, el nostre món, que tots us sentim sempre present en les nostres caigudes, públiques o no, i que tinguem coratge i humilitat per agafar-nos a la vostra mà i continuar el camí amb Vós.*

Quarta estació: Jesús es troba amb la seva mare

L1/ *Oh que trista i afligida estava la beneïda mare de l'Unigènit (de la seqüència "Stabat Mater")*

L2/ Fill i mare es van trobar a l'encarnació; al temple, quan Jesús tenia dotze anys; a Canà; quan Maria és reconeguda autènticament mare perquè escolta la paraula de Déu i la guarda; en la via dolorosa i al peu de la creu. Això vol dir que es van trobar en el goig, en l'esclat primer de l'hora de la glorificació, en el dolor i en la mort. I sempre en el misteri, viscut per Maria en la serenor de la integritat.

Aquest, de dolor, que en devia ser, de cruel i de desconcertant per a Maria! I que en devia ser, de punyent i de desolat per a Jesús! Maria és la plena de gràcia, sí, però, com nosaltres, tasta també la incomprensió, les nits fosques de la fe, que ella viu intensament però confiadament. Als ulls de tothom Maria no és sinó la mare d'un condemnat a mort. Però mare i fill, més enllà de les enraonies de la gent, s'ajuden a creure i a esperar que Déu dóna la raó als nets de cor, als pacificadors i als perseguits per causa de la justícia.

També avui i sempre existeixen dolorosos trobaments de mare i fill, de pares i fills, d'homes i de dones en situacions absurdes i crucificants, que tantes vegades fereixen els cors amb amargs esquinçaments.

L3/ *Jesús, Senyor, la vostra mare, Maria, sempre plena de l'Esperit Sant i obedient als designis incomprendibles de Déu, esdevingué intercessora de la vostra hora a Canà de Galilea, i al Calvari conegué fonament el dolor de mare. També ara, per la seva intercessió, ajudeu totes les mares del món en els seus moments més durs. Que per ella siguin beneïdes i estimades totes les mares, i feu que, com ella, tots sapiguem mirar-vos, parlar-vos i escoltar-vos amb aquell amor profund i sincer que brolla de la més absoluta confiança.*

Cinquena estació: Simó de Cirena ajuda Jesús a portar la creu

L1/ *Quan se l'enduien van agafar un tal Simó de Cirena, que venia del camp, i li carregaren la creu per portar-la darrere de Jesús (Lc 23,26)*

L2/ Jesús és ajudat perquè no pot més. I ajudat per un home del poble, segurament cansat del treball al camp. Fins aquí arriba també la humilitat de Jesús, la voluntat de ser un dels nostres, un home feble i necessitat dels altres; l'amor també es manifesta, i no pas poc, deixant-se ajudar. I Simó, segurament un jueu foraster, no defuig de fer costat a un reu desconegut.

Amb aquesta acció, ni que fos obligada, el cirineu queda compromès, potser per sempre, amb Jesús. No resulta gens elegant als ulls de la gent portar la creu d'un condemnat, però fent aquest gest i seguint Jesús, Simó s'integra en el camí del crucificat: si algú vol venir darrere meu...

També nosaltres tenim la possibilitat d'ajudar Jesús en la persona dels germans, siguin quines siguin les seves necessitats: “tenia fam i m'has donat de menjar, anava nu i m'has vestit”, era menystingut, befat i marginat i t'has compromès fent-me costat. ¿No hi ha, segurament ben a prop nostre, pels carrers i per les places del nostre món, tants cirineus desconeguts i voluntaris, cirineus d'éssers humans segregats pel color de la pell, per la posició social, cirineus portadors d'amor, de consol, en una societat tan sovint insolidària, injusta, discriminadora?

L3/ *Jesús, Senyor, que jo us reconegui, que us reconeguem, en tot aquell qui necessita ajuda, sense diferències, i doneu-nos força per ser oberts i solidaris, per trencar el nostre egoisme i la nostra comoditat, i per servir-vos sempre amb cor agraït.*

Sisena estació: La Verònica eixuga la cara de Jesús

L1/ *Estava tan desfigurat que no semblava un home(Is 52,14)*

L2/ El poble cristià ha volgut posar un gest delicat i tendre en aquest aspre camí de la creu: de sobte, una dona avança entre la gent, compadida i valenta, i eixuga la cara sagnant de Jesús, el rostre sereníssim del Fill de Déu, desfigurat ara pels turments de la passió. I la faç del qui és imatge del Pare queda estampada, patèticament contrafeta, en el vel de la Verònica.

Contemplant la vida de Jesús ens sentim empesos a sembrar la nostra vida de gestos semblants, desinteressats, de detalls espontanis que poden omplir de satisfacció les persones amb qui ens trobem. El tarannà de la nostra societat, eminentment comercial, mercantilista, ens porta a unes relacions molt programades i fredes: faig si em fan, obsequio si m'obsequien. Jesús, sempre, i ara la Verònica, ens empenyen a trencar aquests motlles. L'amor no té normes ni fronteres. Avancem-nos mútuament a estimar-nos i a honorar-nos, només pel goig de fer el bé.

L3/ *Jesús, Senyor, per la vostra faç sagnant i gloriosa que ens revela el vostre amor, feu que respecti, que tots respectem en nosaltres, la vostra imatge i semblança; que sapiguem reconèixer-vos, venerar-vos i estimar-vos en tot rostre que sofreix, en tot rostre marcat pels estigmes del mal i del dolor.*

Setena estació: Jesús cau per segona vegada

a

L1/ *El cor em palpita, les forces m'abandonen i s'apaga la llum dels meus ulls (Salm 37,11)*

L2/ Malgrat l'ajuda del Cirineu, Jesús torna a caure. La tradició cristiana ha volgut expressar en aquestes suposades caigudes de Jesús, camí del Calvari, l'extrem cansament i el natural defalliment. La seva creu és, sobretot, la seva solitud; i fa hores que Jesús es troba sol, que experimenta l'angoixa de l'abandó. Pot ben dir: “Jo sóc un cuc, no pas un home, befa de la gent i menysprea del poble”. I ara avança penosament pel camí, a batzegades i empentes, escridassat pels guàrdies. “Poble meu, què t'he fet? En què t'he entristit? Jo, al desert et vaig nodrir amb manà, i tu m'has pegat bufetades i assots. Què més havia de fer per tu, que no hagi fet?”

Jesús ens va al davant en el camí de la vida, que és el camí de la creu salvadora, caient i dreçant-se pacientment, tossudament, per ensenyar-nos a tirar endavant malgrat les nostres caigudes i les ensopegades; o, més ben dit, comptant-t'hi, assumint-les i convertint-les en estímul de fidelitat i de fortalesa.

L3/ *Jesús, Senyor, feu-me, a mi, a tots, humils, tenaços, capaços d'acceptar la nostra flaqueza, les nostres recaigudes perquè, encara que sigui vacil·lant, ens aixequem cada vegada per reprendre el camí en seguiment vostre, perquè sabem que Vós voleu dur a terme allò que heu començat en nosaltres.*

Vuitena estació: Jesús consola les dones de Jerusalem

L1/ *El seguia una gran multitud de poble i de dones, que donaven mostres de dol i el planyien (Lc 23,27)*

L2/ Sí, ho anem veient en les diverses estacions: per més horrible que fos la ruta cap al Calvari, no li mancaren, a Jesús, moments de consol, testimonis de la presència del Pare: el trobament amb la seva mare, l'ajut de Simó de Cirena, el gest de la Verònica, i, finalment, el plor compassiu d'unes dones de Jerusalem. Només elles es van plànyer per Jesús? Potser sí, almenys explícitament. Però segur que la compassió –“patir amb”, l'etimologia hi escau de ple– fou un bàlsam per al cor llatzerat de Jesús. Això no obstant, per digne de llàstima i motiu de dol que fos l'estat del Senyor, ell fa adonar a les dones i ens fa adonar a nosaltres que hi ha un mal més greu que ser víctima innocent: el mal de ser-ne els botxins, escudats en una falsa defensa de la justícia i de la llei. Per això Jesús diu a les dones que plorin més aviat pel poble deïcida.

Ara també, i sempre, hi ha dones i homes que ploren per víctimes innocents per moltes causes. Però tots hem de plorar encara més, i de pregar, pels qui són causa de llur mal. I ens cal a tots, doncs, també, reconèixer la responsabilitat que tenim potser en l'augment del mal en el món i de la poca decisió que tenim a augmentar i multiplicar el bé.

L3/ *Jesús, Senyor, ajudeu-m'hi, ajudeu-nos-hi; perdoneu la meva ceguesa. I us dono gràcies perquè a través de la vostra paraula a les dones de Jerusalem m'inviteu, ens inviteu, a mirar el nostre interior, a plorar el nostre pecat –i això és per a nosaltres una autèntica gràcia– i a seguir endavant pel camí de la fidelitat.*

Novena estació: Jesús cau per tercera vegada

L1/ *Mirava buscant qui m'ajudés, em veia sol, no em sosteni ningú (Is 63,5)*

L2/ Jesús, a Getsemaní, desvetlla fins a tres vegades els seus deixebles, bo i cercant-hi ajuda i comunió en la pregària. També fins a tres vegades Jesús repeteix a Pere la pregunta demanant-li la seva estimació. En moltes de les paràboles del Regne, Jesús fa l'elogi de la constància, de la paciència, del no mirar enrere. I ara és ell qui ens en dóna exemple aixecant-se d'una nova caiguda, per tercera vegada, i reprenent novament el camí.

El camí. Paraula clau en la vida de Jesús i, doncs, en la vida del cristià i de l'Església: camí. Jesús, al llarg de la seva vida –ho subratlla l'evangelista Lluc–, anava fent camí cap a Jerusalem, guiat per l'Esperit, fent sempre la voluntat del Pare; camí cap a Jerusalem vol dir camí cap a la Pasqua, camí cap a la victòria, camí cap a la vida. Però el camí de Jesús no és altre que el del gra del blat: només si mor dóna vida. Els primers deixebles de Jesús eren anomenats “els del camí”. El deixeble ha de trepitjar per on ha trepitjat el mestre. I en les caigudes –les nostres, en la fe, en l'esperança, en l'amor, són tantes! – no defallir: Jesús fa camí amb nosaltres. També nosaltres, cada home i cada dona, fills en el Fill, anem cap al trobament definitiu amb el Pare que ens espera, ni que sigui en el silenci terrible de l'abandó aparent, per rebre'ns a les seves mans.

L3/ *Jesús, Senyor, que jo no abandoni, que no abandonem, cansats de caminar, ni la ruta ni el combat de la vida. Que en el treball, en el camí i en la vida de l'amor no diguem mai prou, i amb Vós siguem prou forts i prou humils per a recomençar tantes vegades com calgui.*

Desena estació: Jesús és despul at dels seus vestits

L1/ *Prengueren el seu mantell, i en feren quatre parts. “S’han jugat als daus la meva roba” (Jn 19,23)*

L2/ Res no li quedava a Jesús: ni fama, ni prestigi, ni honra, ni amics, ni els seus. Despullament total, pobresa i nuesa absolutes. Com a signe visible, fins la túnica, cobertor teixit d’una sola peça, ara li és arrabassada. Déu es va fer carn en Jesús, i ara aquesta carn, nascuda de Maria, es veu exposada a la befa i a l’escarni de tothom. La seva intimitat, maculada brutalment. Fins aquest punt era l’home per als altres. La túnica i tot encara era massa. Per a consumir la redempció només una cosa era necessària: la Creu, que no li serà pas presa.

Però enmig de la humiliació degradant, Jesús assumeix la nuesa i manté serè la dignitat del seu cos verge. Així salva el desvergonyiment dels qui l’ultratgen, així salva les nostres nueses miserables i ens estimula a despullar-nos de l’home vell, dels nostres falsos criteris, dels desigs que ens sedueixen, de la naturalesa envellida i caduca.

L3/ *Jesús, Senyor, que sapiguem desprendre’ns de tot allò que és obstacle per a una més plena identificació amb Vós i amb els altres; revestiu-me, revestiu-nos, de la nova naturalesa que el Pare ha creat a imatge seva.*

Onzena estació: Jesús és clavat a la creu

L1/ *I el van crucificar. Amb ell crucificaren dos lladres, l'un la seva dreta i l'altre a la seva esquerra (Mc 15,24-27)*

L2/ Ha arribat l'hora, aquella hora que per amor Jesús havia anticipat a Canà de Galilea, l'hora en què el Fill de Déu, l'Estimat, el Just, ha de ser enlairat entre el cel i la terra, l'hora de passar d'aquest món al Pare. Aquesta hora és follia per a la raó humana, escàndol per a la fe antiga. Fem-nos nostres les paraules de Pau als cristians de Corint: “Els jueus demanen prodigis, i els grecs cerquen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i, per als grecs, un absurd; (...) per això, mentre era enmig vostre, vaig decidir de no conèixer res més que Jesucrist, i encara crucificat”. I la creu continua presidint els nostres temples i és amb el senyal de la creu que des de menuts continuem invocant el Pare, el Fill i l'Esperit Sant.

No, que ningú no gosi violar o velar l'atrocitat de la creu ni del dolor. Del dolor de Jesús i tampoc del dolor que encara avui perdura en el sofriment dels innocents, en les malalties incurables, en tantes persones que no troben en la seva vida ni un bri de felicitat, en la mort mateixa que, lentament, ens va robant pares, germans, fills i tot, amics... Però a la llum de la Pasqua la creu de Jesús, i la d'ell en el món, esdevé salvadora, victoriosa. La podem mirar, doncs, també amb aquella serenor plena d'esperança que reflecteix el rostre del Crist de les nostres esglésies romàniques.

L3/ *Jesús, Senyor, que heu clavat els meus pecats, els nostres pecats, a la vostra creu, feu-nos valents i forts, humils i confiats, per a menar sempre la nostra vida pel camí estret de l'evangeli, per assumir el sofriment, i feu-nos viure amb esperança.*

Dotzena estació: Jesús mor en la creu

L1/ *Jesús, fent un gran clam, digué: «Pare, a les vostres mans encomano el meu esperit». I, havent dit això, va expirar. (Lc 23,46)*

L2/ Jesús agonitza entre cel i terra, abandonat dels homes i, aparentment, abandonat de Déu. El Pare ha esdevingut silenci, oblit, tenebra, buit. I Jesús es debat en la ranera de la mort amb el dubte més crucificant que la creu, amb l'interrogant terrible de l'absència del Pare: “Déu meu, Déu meu, per què m’heu abandonat?”, a mi, que he tingut per aliment la vostra voluntat, que m’he fiat de Vós en el combat pel Regne que m’ha dut a la mort, que us he predicat com a Pare de la bondat i de la misericòrdia...

I en el moment suprem, des del fons del fracàs humà més absolut, la seva confiança es redreça i clama: “Pare, Pare, Abba, Abba...” i lliura l’esperit a les seves mans.

La mort de Jesús, vista des de la perspectiva de la nostra fe, ens fa caure prostrats davant una realitat inqüestionable: Déu, en fer-se home, en tot semblant als homes llevat del pecat, no va representar cap comèdia. Realitat que ens endinsa en el misteri, en el desconegut. Realitat que nosaltres acceptem, que creiem, en la fe, i que ens fa exclamar: Que n’és, de gran, l’amor de Déu! I que n’és també, doncs, de gran, la persona humana, que Ell ha fet a la seva imatge! Quants homes i dones, avui mateix, arreu del món, moren abandonats i rebutjats, absolutament sols, però amorosament acollits pel Pare!

L3/ Fem ara, amics, germans, un silenci; no un silenci estèril sinó un silenci ben fecund. Diguem-li al Pare tot allò que ara bull en el nostre interior, diguem-li que la mort del seu Fill sigui per a la nostra mort una major naixença!

(moment de pregària en silenci)

Tretzena estació: Jesús és baixat de la creu

a

L1/ *S'estaven prop de la creu de Jesús la seva mare i la germana de la seva mare, Maria, muller de Cleofàs, i Maria Magdalena (Jn 19,25)*

L2/ Josep d'Arimatea, que era dels seguidors de Jesús, demana a Pilat l'autorització per endur-se'n el cos. És l'hora de trobar-nos novament amb Maria i amb alguns seus amics, com Nicodem. La tradició cristiana ha anomenat Maria la Dolorosa i l'ha presentada al peu de la creu, tenint a la falda el cos sense vida de Jesús, escena que es repeteix avui en aquells pares i mares que passen pel sofriment més gran: la mort de llurs fills. Contemplem Maria abraçant tendrament, dolorosament, el seu fill Jesús. Maria, la gran creient i, per això mateix, la plena d'esperança.

L3/ *Jesús, Senyor, que la llavor sembrada pels màrtirs de tots els temps m'estimuli, ens estimuli, a viure en plenitud i generositat la vida de fills, testimonis de l'amor del Pare. Que siguem capaços de compartir el dolor de Maria tot fent costat a qui té necessitat de la nostra presència.*

Catorzena estació: Jesús és sepultat

L1/ *Josep d'Arimatea baixà Jesús de la creu... i el va dipositar en un sepulcre tallat a la roca, i féu rodolar una pedra a la porta del sepulcre (Mc 15,46)*

L2/ Silenci i soledat de dissabte sant. Jesús dorm al sepulcre on ha estat dipositat el seu cos ungit i amortallat per mans pietoses. Amb Josep d'Arimatea també hi ha Nicodem, aquell que temps enrere havia visitat Jesús de nit. És un sepulcre nou, tot per a ell, ell que en vida no tenia on reposar el cap!

Tot s'ha acabat. S'ha esvaït tota esperança. Silenci.

Les dones preparen ritus de mort per a un matí que apareix sense alba. Silenci de Déu.

Silenci? Des del silenci de Déu ressona la creació originària. Sabem que en el silenci més tens la Paraula es va fer carn. I sabem, per la fe, que en el silenci del sepulcre, el trobament de l'Amor del Pare amb la vida del Fill fa madurar la nova creació. No, Jesús, en la tomba no esdevindrà adob ni cendra. Jesús és la llavor colgada. Els cristians menjarem mort però parem eternitat. Les tombes esdevindran sitges i pallers curulls a vessar! El gra i la palla es reuniran de nou i seran tiges vives acaronades eternament pel sol de Déu. “Tot aquell que veu el Fill i hi creu, té vida eterna”. “Qui menja la meva carn i beu la meva sang té vida eterna i jo el ressuscitaré el darrer dia”.

L3/ *Jesús, Senyor, que després de cada mort m'embolcalli, ens embolcalli, l'expectació serena, silenciosa i esperançada del gran Dissabte. Senyor, a tots els qui han mort, a aquells que hem conegut, a aquells que hem estimat, a aquells amb qui hem conviscut, a tots, Senyor, Vós que heu vingut no a condemnar sinó a salvar, feu-los ressuscitar a la Vida. Vós que no estimeu la mort sinó la vida, feu-nos a tots nosaltres caminar amb l'esperança de trobar-vos a Vós i de retrobar-los a ells en el vostre Goig i la vostra Pau.*

Suggeriments de cants per el Via Crucis

Per vostra passió sagrada, adorable redemptor,
perdoneu altra vegada aquest pobre pecador.

Jesús, víctima escollida, és condemnat a la mort;
per donar-me eterna vida Ell sofreix tan trista sort. Per vostra passió...

- 1) Senyor, no ens deixis, t'ho demanem, en el mal que tan sovint fem.
No t'allunyis, Senyor, revela't Salvador. Dóna'ns un cor nou perquè et vegem.
Ens ha salvat per la seva sang: cel rogent, de ponent a llevant.
Per la lluita del Crist la vida ha ressorgit. Ens ha omplert del seu Esperit Sant. Senyor... (MD 551)
- 2) El camí que feu Jesús, Ell tot sol el va seguir;
oh!, Ell tot sol, per tots nosaltres, Ell tot sol el va seguir. (MD 553)
- 3) Pietat, oh Déu, vós que sou bo, vós que estimeu perquè sou l'Amor;
renteu-me bé del meu gran pecat, purifiqueu el meu mancament. (MD 552)
- 4) Vós sou, Senyor, ma fortalesa, ma roca viva sou, Senyor.
En Vós s'empara ma feblesa; que sou el Crist, mon salvador.
Retut d'angoixa us he cridat, i vós, clement, m'heu escoltat. (MD 17)
- 5) Hi eres tu quan el duien a la Creu? (2)
Oh! Sovint quan penso això tremolo, tremolo. Hi eres tu quan el duien
a la Creu? (MD 554)
- 6) On hi ha veritable amor, allí hi ha Déu.
Que juntament amb els sants, puguem veure la vostra faç gloriosa,
Crist, Déu nostre. (MD 344)
- 7) El camí que jo he de fer, ningú no el pot fer per mi, oh!, l'he de fer jo,
amb tots vosaltres; ningú no el pot fer per mi. (MD 553)
- 8) Els qui aquí gemeguen i ploren consolats seran certament.
Benaürats seran i hereus d'un cel etern. Benaürats seran prop de Déu.
Els qui el seu germà compadeixen, compadits seran ells també.
Benaürats... (MD 37)

- 9) Caminant al costat vostre, portaré la meva creu,
oh!, com féu Jesús en el Calvari, portaré la meva creu. (MD 553)
- 10) Déu té nom: Ell és sempre amb el seu poble, solidari dels pobres i
oprimits, consciència i clam en els profetes, fent memòria contra tants
oblits. I Jesús ens dirà: “convé que sigui”, i obrirà al cel les branques
de la creu, i els clavells duran sang del seu Calvari, i la vida de tots
tindrà aquest preu. (MD 557)
- 11) Hi eres tu quan a l’Arbre el van clavar? (2)
Oh! Sovint quan penso això tremolo, tremolo. Hi eres tu quan a
l’Arbre el van clavar? (MD 554)
- 12) Victòria! Tu regnaràs! Oh Creu, tu ens salvaràs!
Tu brilles sobre els homes que cerquen la veritat.
Oh Creu, font d’on rebrolla l’amor i la llibertat.
Victòria! ... (MD 542)
- 13) Hi eres tu quan el varen davallar? (2)
Oh, Sovint quan penso això tremolo, tremolo.
Hi eres tu quan el varen davallar? (MD 554)
- 14) Vós sou, Senyor, la llum del meu cor, vós sou la meva força.
En vós, Senyor, jo trobo el meu bé, vós m’ompliu de joia.
A dal del cel m’acollireu, oh Senyor!, i d’alegria
m’omplireu, oh Senyor! Vós sou,... (MD 62)

Crec en un Déu... (MD D1)

Santuari de Montserrat